

Lužnice 12. - 14. června 2015

Účast: Pína a Tereza, Lenka a Martin Š., Petr a Mia, Pavel a Helča s Pájou, Zdenda, Karel Ha.

Pátek 12. června 2015 (příjezd do Bečice): Po třech letech se nám konečně podařilo uspořádat Víkend na Riu a to již jeho sedmý ročník, z toho počtvrté na velmi hezkém úseku dolní Lužnice pod Tábořem, kde se řeka vine oku lahodící krajinou plnou lesů a skal.

Jako první přijeli do naší víkendové základny v Country kempu Bečice Pína s Terezou, již někdy v poledne, protože si na úvod naplánovali cyklistický výlet. Vydali se tedy po červené značce do Bechyně, ale ukázalo se, že zvolili poněkud strastiplnou cestu a to nejen kvůli převýšení, ale i díky bujně vegetaci, jež ji lemovala, což dokumentuje Pínova SMS: „The Shuva Team zdravijooo aus Bechynja! Teda Bechyne, lec bez tchynje!! Cesta obtížnost C+/kotangens £-, cili cesky „picou ke zdi“! Ziza značna! U FODBALU NERUSIT!!!“

Další dvojicí, jež dorazila, byli Lenka a Martin, kteří cestovali totálně narvaným železným ořem. Protože venku panovalo úžasné tropické počasí, nestihala klimatizace ve vlaku chladit jeho útroby a cestující se tudíž drobátko zapotili. Po přestupu v Táboře a poté co dojeli do Malšice, čekal je ještě asi pětakilometrový pochodák do kempu. Zeptali se tudíž nějaké babky na cestu a dostalo se jim odpovědi: „Musíte po cestě dolů z kopce. Když zakopnete, tak se tam dokutálíte.“

Později rozšířili počet členů naší výpravy ještě Petr a Mia a jako poslední v půl desáté Pavel a Helča s Pájou. I v noci ale bylo stále příjemné teplo, takže po postavení stanu a zabydlení se rádi přidali k ostatním v bufetu, a osvěžili se pivkem a Pája malinovou. Pína nejprve sledoval v televizi kvalifikaci ME ve fotbalu, ale protože mu to moc radosti nepřineslo (Island - ČR 2:1), s ostatními pak alespoň popil a pokecal. Asi v půl jedné bufet zavřeli, ale protože jsme se prozíravě předzásobili pivky a rozsvítili si lampičku, vydrželi jsme zde další hodinu. Noční obloha byla jasná a posetá milióny hvězd a slibovala, že zítra bude krásně...

Sobota 13. června 2015 (Tábor /U Ježka/ – Bečice; 11,1 km): Parádní letní počasí pokračovalo i dnes, a tak nás sluníčko vyhnalo ze stanů již před osmou hodinou, tudíž to nemusel s výjimkou Petra a Mii dělat výběrčí kempovného, který přijel brzy poté. Nasnídali jsme se a přichystali na dnešní plavbu, ale protože jsme ještě čekali na Zdendu s kamarádem Karlem a i proto, že Pavel objednal v předtuše kalného rána loď v půjčovně raději až na poledne, měli jsme dostatek volného času, takže jsme jen tak zevlovali u stanů, povíдали si, chladili se malinovou v bufetu a nebo jako Martin, Lenka a Pája se koupali v řece, která zde byla hluboká a tvořila jakési přírodní koupaliště.

Ve čtvrt na dvanáct přijeli poslední dva účastníci Ria - Zdenda a Karel, a tak jsme se mohli třemi auty společně vydat do Tábora. Před polednem jsme dorazili k bufetu U Ježka, kde jsme na písčité plázičce u řeky složili naše tři kánoe a záhy, poté co je dovezli z půjčovny Dušana Jakubce, i další tři zapůjčené. Domluvili jsme se, že na oběd si zajdeme na Harrachovce, tudíž jsme po nezbytném skupinovém fotu mohli konečně vyplout. Nečekali jsme ovšem, že se nám hned na startu ztratí jedna loď, a to kánoe s posádkou Karel – Zdenda. Ujeli jsme asi dvě stě metrů a oni nikde. Bermudský trojúhelník - to bylo jediné logické vysvětlení, ale realita byla prostší. Karel se Zdendou se rozhodli si sjet IV. Tábořský jez, který byl asi sto metrů nad místem, odkud jsme vyplouvali. Vynesli si proto loď a ačkoliv byl docela suchý, sešoupli ho. No ještěže neběželi na začátek Tábora, aby si sjeli i ty ostatní.

Petr, který se dopoledne holedbal, že dnes se rozhodně nehodlá koupat, si mohl během našeho čekání na zpozdilce zahrát na potápěče a na třetí ponoření vylovil sluneční brýle, které Mie předtím spadly do řeky. Docela nás překvapil, že se mu podařilo je najít. No ale vzhledem k tomu, že Mia po úrazu ještě chodila s berlí, mysleli jsme si, že jejich hlavní potíží bude spíše překonávání suchých jezů.

Za chvíli dorazila ztracená posádka, konečně jsme byli zase všichni a mohli pokračovat v plavbě. Vody bylo v řece opravdu docela málo, jen nějakých 95 cm na vodočtu v Bechyni, tzn. méně než limit pro splouvání 100 cm. Naštěstí se ukázalo, že limit je zde nastaven docela přísně, takže jsme se nakonec mohli plavit celkem v pohodě a až na občasné kličkování mezi kameny jsme neměli větších problémů. Bylo to nesrovnatelně jednodušší než na Jarní Sázavě, dokonce jsme si mohli sjet i některé jezy. Prvním byla vlnka Na Papírně, pokud ji vůbec lze nazvat jezem. U Benešova mlýnu jsme využili schody rybochodu a skodrcali jimi pod jez, kde nás ovšem čekalo sucho a mělčina plná balvanů způsobená nenasytností majitele malé vodní elektrárny, který si většinu vody kradl pro sebe a vracel ji až o kus dále, v místě kde vyústoval náhon.

Hned v dalším úseku jsme si náležitě spravili náladu, když jsme rychle profrčeli příjemnou peřejkou se slalomovými brankami, jež nás donesla k tábořišti s restaurací Harrachovka. Lodě jsme zaparkovali na plázičce a než jsme vyrazili na oběd, zchladili jsme se koupáním.

Pak již jsme se přesunuli na zahrádku zdejší restaurace, kde jsme ve stínu slunečnicku poobědvali plněné knedlíky, řízky, smažák či žebra. Jen otesánek Zdenda asi neměl dost, tak si vytáhl ještě svačinku z domova a dorazil se.

Nasycení jsme se vydali na další plavbu a po necelém kilometru a půl jsme se přiblížili k obávanému a zároveň oblíbenému jezu Kvěchův mlýn - jedné z největších lahůdek na Lužnici. Snad pokaždé, když jsme jej zdolávali, se zde někdo práskl. A jelikož tradice se mají dodržovat, tak hned první kánoe s posádkou Zdenda – Karel předvedla ukázkové cvaknutí. Protože bylo málo vody, existoval jediný rozumný průjezd tímto kamenitým jezem. Plaváči si ale najeli příliš zleva a tak to nemohlo dopadnout jinak než nedobrovolným bočním kontaktem s velkým kamenem „cvakačem“, který se už postaral o jejich nucenou koupel.

Ostatní lodě (až na Terezu s Pínou, kteří tu svoji raději s obtížemi stáhli) obsazené Helčou, Martinem s Lenkou, Petrem a Pavlem již naštěstí propluly v pořádku, i když Petrovi flegmaticky přítom pokuřujícímu cigáro se podařilo najet tak, že v jednu chvíli doslova visel ve vzduchu asi půl metru nad hladinou, když kánoe byla posazena mezi dva kameny, než zase sklouzla do proudu.

Další jez, Matoušovský mlýn, byl nesjízdný, tak jsme jej skoníkovali. To se již nad námi nakupila mračna a nějakou dobu kolem nás hřmělo, a tak sotva jsme jez překonali, spustil se shůry lijavec, jenž se záhy proměnil ve slušný přívalák. Voda v řece nám v tu chvíli, když jsme do ní ponořili ruce, připadala neuvěřitelně teplá a doslova lákala ke koupeli. Po chvíli pršet přestalo, a i když pak zapršelo ještě jednou, nakonec jsme dojížděli za relativně slušného počasí. Pokochali jsme se také splutím dvou kratších peřejek: zbytků Bredova mlýnu a ještě jedné před Příběnicemi. Naše flotila se mezitím rozdělila na dvě menší, když pozadu zůstaly dvě kánoe s posádkami Zdenda – Karel a Martin – Lenka, které měly ještě nějaké Hu-Hu na dopítí.

Propluli jsme kolem zbytků opevnění pod skalnatým ostrohem, na jehož vrcholu byla schována zřícenina rožmberského hradu Příběnice, skoníkovali po pravém břehu poslední jez - Bejšovcův mlýn - a pak již přistáli v tábořišti v Bečici.

Sotva jsme stačili na břehu převrátit kánoe, z nebes se na nás opět začaly valit provazce přívalového deště. To jen potvrdilo zajímavý fakt, že kdykoliv splouváme Lužnici v tomto krásném úseku, setkáváme se zde s rozmarným počasím provázenými přívalovými dešti, ať už krátkými jako letos, v roce 2009 a 2008, či dlouhými jako v letech 2012 či 2005.

Takže jsme si zalezli do zastřešeného sezení u bufetu na kafičko, čaj a česnečku a přečkali déšť zde.

Petr s Miou mezitím řešili „drobný zádrhel“ způsobený tím, že si ráno nechali otevřený stan, prý aby jim vyvětral. Nyní v něm měli nejen vyvětráno, ale i „vytřeno“ („co je mokré, to je čisté“).

Zdenda pak zavezl Pavla, Terezu a Petra pro auta do Tábora a při návratu ztratil již v Bečici Terezu jedoucí za ním. Chvilí pátral, kam mohla zmizet, dokonce se vracel zpět a stále jí nemohl najít, než zjistil, že si jen zastavila, aby si mohla nafotit neobvyklou přírodní scénérii s mraky poskládanými na sebe do podoby jakýchsi komínů...

Čas byl dobrý, takže byl prostor i na podvečerní dřímáček či večeri, při níž jsme se v bufetu nasýtli klobáskami, ale i pstruhy - zkrátka nabídka jídel i nápojů zde byla bohatá a dostatečná, aby nás zcela uspokojila.

Pája si zatím malovala nějaké fantasy postavy a probírala s ostatními tuto svojí zálibu. Později Pavel vytáhl kytaru a trochu jsme si při pivku zazpívali. A po půlnoci, když stejně jako včera zavřeli bufet, jsme si nakoupili něco do zásoby a ještě pokecali - někteří až skoro do rána... V tábořišti se převalovala mlha, jak se dešťová voda odpařovala z horké a vysušené půdy, což bylo předzvěstí, že v neděli nás možná zase čeká hezké letní počasí ...

Neděle 14. června 2015 (Bečice – Dobronice; 6,9 km): Hned od rána pralo slunko, podobně jako v sobotu, do celt našich stanů, a tak nás nenechalo dlouho vyspávat. Helča po snídani musela odjet do Prahy, aby se zapojila do pracovního procesu, a tak ji Pavel v 10 hodin zavezl do Malšice na vlak. Ještě předtím prohlásil škodolibě Pína „odjezd ženy budovatelky do práce“ za nejvtipnější okamžik celé víkendové akce.

Pak již jsme sbalili věci a Zdenda, Pavel a Petr převezli auta do Dobronic, jež jsme si vybrali za cíl naší dnešní plavby namísto původně zvažovaných, ale o čtyři kilometry vzdálenějších, Hutí. Petr naštěstí znal dobrou zkratku lesem (ale po asfaltce), díky které tam byli za chvíli a vrátili se pak Pavlovým autem. Nebyli jsme si jistí, kde a zda bude vůbec možné se cestou někde naobědvat, a tak jsme si pro jistotu nacpali pupíky ještě v Bečici, když jsme si pochutnali na grilovaných křídélkách, klobáse či smažáku. Jen nám chyběla malinovka, která došla... Pivko naštěstí ne.

Již zde jsme se začali chladit koupáním, což jsme pak ještě několikrát zopakovali během plavby.

Kolem půl jedné jsme konečně vypluli, když se počet lodí v naší flotile snížil o Žlababu, která skončila na střeše auta, zatímco Pavel s Pájou se nalodili do uvolněné Tsunami. Po včerejších deštích řeka stoupla o deset centimetrů, což jsme ocenili hned po kilometru na prvním, nedávno vybudovaném, jezu Suchomel, kde jsme jen s mírným drhnutím bezpečně sklouzli šlajsnou u pravého břehu poté, co Karel odstranil překážku v podobě trámu položeného přes betonové kozy.

Také na dalším jezu U Marků, za unikátním Stádleckým mostem, jsme neměli větší potíže a buď jej sklouzli po spádové desce nebo skoníkovali. Jen jsme zde museli delší dobu počkat na dvě kánoe (Martin – Lenka a Karel – Zdenda), jež se na dvou kilometrech před jezem zasekly v soulodí. Ostatní se mezitím koupali, přičemž Pája měla amok ze dvou vlčáků, patřících jakémusi rozpadajícímu se postaršímu bývalému anabolickému kulturistovi, kteří se mezi námi proháněli.

Ve čtvrt na čtyři jsme do toho konečně trochu hrábli a zbývající čtyři kilometry do Dobronic zvládli asi za hodinku, přičemž jsme skoníkovali či sklouzli poslední jez U Papírny. Zřícenina hradu nám pak již zдалky zvěstovala cíl naší plavby, kde jsme záhy na pravém břehu ukončili naše vodní putování.

Zdenda pak zavezl do Bečice Pavla pro jeho auto a také Pínu s Terezou (ti odtud jeli svým vozem rovnou do Prahy). Mezitím si přijeli z půjčovny pro lodě a ptali se po nějakém panu Kubínovi, jehož ale Martin ani Karel neznali. No ale nakonec se vše vysvětlilo a kluci zjistili, s kým to byli o víkendu na vodě.

Jako další odjeli domů Petr a Mia, ale ostatním se ještě nechtělo, tak chvíli poseděli v bufetu, kde si Lenka rozvzpomenula na místní specialitu - krvesaj ve zkumavkách, a tak hned objednávala ...

To se již začaly nad našimi hlavami stahovat tmavé mraky, takže i Pavel s Pájou koplí do vrtule a v počínajícím přívaláku vyrazili domů, brzy následováni ostatními. Dnes, ale vlastně až na trapnou sobotní epizodu po celý víkend, jsme měli štěstí na počasí, což Pína neopomněl připsat do seznamu zásluh Šůvinky. To zase bude šunkových chlebíčků...